

CHƯƠNG HAI MƯƠI NĂM

HẮN CÓ DỰNG TÂM

Ngân Hoa Nương đảo mắt nhìn người này đến người kia, bất chợt buông tiếng thở dài :

- Các vị đều là bậc anh hùng cả! Tôi không làm sao dứt khoát được sự chọn lựa! Nghĩ mãi, tôi chỉ thấy có một biện pháp này...

Bọn Tứ Ác Thú đồng thanh hỏi gấp :

- Biện pháp như thế nào?

Ngân Hoa Nương nghiêm giọng :

- Phàm nữ nhân, hẳn phải yếu đuối, hy vọng được bảo vệ chu đáo. Cho nên, bất cứ nữ nhân nào cũng muốn có một người chồng có vũ công cao...

Khôi Lang thoáng biến sắc.

Ngân Hoa Nương không cho y nói gì, tiếp liền :

- Nếu bốn vị động thủ, tất có vị thọ thương, mà vô luận là ai thọ thương, tôi cũng đau lòng...

Hồng Hổ Triệu Cương cau mày :

- Nếu không động thủ thì làm sao biết cao thấp, biết ai hơn ai kém? Ta thấy cần phải động thủ! Không còn cách nào khác hơn là động thủ!

Ngân Hoa Nương mỉm cười :

- Tôi mong thấy được mỗi người biểu lộ một môn công, qua môn công đó tôi cũng có thể hiểu ai hơn, ai kém! Biểu lộ một môn công, các vị khỏi phải động thủ với nhau, tránh gây tổn thương cho nhau, tiện biết bao!

Hồng Hổ Triệu Cương bật cười ha hả :

- Hay! Không ngờ người có chủ ý sáng suốt như thế!

Bên trên tiểu lâu, Kim Yến Tử hỏi nhỏ bên tai Mai Tứ Mãng :

- Chủ ý gì chứ?

Mai Tứ Mãng mỉm cười :

- Dẫn dụ cho bốn người tương tàn tương sát lẫn nhau chứ còn chủ ý gì?

Kim Yến Tử hừ một tiếng :

- Nếu vậy tại sao nghĩa muội lại không để cho chúng động thủ?

Mai Tứ Mãng vẫn cười :

- Chính chỗ đó mới làm nổi bật sự thông minh của lệnh muội! Gã Khôi Lang đã sanh nghi rồi, nếu lệnh muội chấp thuận cho chúng động thủ với nhau, thì gã sẽ ngăn trở, gã sẽ nói toạc mưu mô của lệnh muội, thế thì nguy mất!

Kim Yến Tử cau mày :

- Nhưng nếu cả bốn người cùng động thủ với nhau, có chi đâu là tương tàn tương sát? Bất quá họ tranh hơn kém với nhau. Phân định cao thấp với nhau thôi, chứ làm gì quá đáng với nhau?

Mai Tứ Mảng cười nhẹ :

- Lệnh muội đã ước đoán sự tình kỹ lắm! Biết rõ bọn đó tuy là anh em với nhau, song chẳng ai chịu phục ai, chẳng ai chịu nhận mình thua kém ai, thoát đầu thì chúng còn nương tay nhau, dần dần chúng sinh tài quyết chiến, rồi từ chỗ quyết chiến đi đến tử chiến. Nếu chúng động thủ với nhau thì cầm chắc phải có kẻ còn người mất! Dù lệnh muội vờ ngăn cản chúng động thủ với nhau, song cuối cùng rồi chúng cũng phải động thủ, cô nương cứ chờ xem!

Kim Yến Tử thở dài không nói gì nữa.

Hồng Hồ Triệu Cương phóng mình lên, vận gân, bẻ xương kêu răng rắc, bất thành linh hét lên một tiếng, vung tay đánh một chưởng vào chiếc đòn đá gần bên cạnh y.

Tuy chiếc đòn có rỗng bụng, nhưng nếu người thường dùng búa đánh mạnh vào, vị tất đã bể?

Bàn tay Hồng Hồ Triệu Cương vừa giáng xuống, một tiếng bộp vang lên, thạch đòn vỡ ra làm bảy tám mảnh, bụi đá bốc theo gió chưởng bốc lên xoáy vần vần một lúc mới lắng đọng.

Ngân Hoa Nương chớp mắt kêu to :

- Trời! Triệu công tử có sức mạnh như thiên thần! Tôi nằm mộng cũng không tưởng nổi con người có thể luyện nội lực cao đến mức ấy! Có một người chồng như thế, nữ nhân còn sợ ai hiếp đáp nổi?

Hồng Hồ Triệu Cương bật cười cuồng dại :

- Ta đã biểu diễn một môn công rồi, những người khác khỏi cần biểu diễn, bởi vô ích, chắc chắn chẳng có ai hơn ta đâu!

Ngân Hoa Nương gật đầu :

- Chắc không có ai sánh kịp Triệu công tử rồi!

Nàng đáp lời Hồng Hồ song mắt lại nhìn sang Hắc Báo.

Hắc Báo Tần Bư cười lạnh :

- Môn công đó dùng bữa củi đốn cây thì thật tuyệt, nhưng đem dùng vào chiến đấu thì chẳng thành trò trống chi cả!

Hồng Hổ Triệu Cương đỏ mặt, hét lên :

- Môn công của ta vô dụng, dễ thường môn công của người hữu dụng à?

Hồng Hổ Triệu Cương cười lạnh, từ từ ngồi xuống một chiếc thạch đôn khác, y ngồi một lúc, bất động.

Hồng Hổ Triệu Cương cười vang :

- Công phu gì thế? Xem như chó chống mông xuất phân vậy!

Hắc Báo Tần Bưu lạnh lùng :

- Đầu óc của người vô dụng, chẳng lẽ mắt của người cũng đui luôn?

Hồng Hổ Triệu Cương trừng mắt nhìn, y không còn cười được nữa, y nhận ra Hắc Báo Tần Bưu càng lúc càng thấp xuống. Chiếc đôn từ từ lúc vào nền, hiện tại chỉ còn một nửa lơ lửng trên mặt đất. Môn công đó xem ra tuyệt diệu hơn cả môn công của Hồng Hổ Triệu Cương một phần.

Ngân Hoa Nương lại reo lên :

- Tần công tử quả là tay phi phàm! Đáng mặt đại ca các vị lắm! Giả như thạch đôn chân nhọn thì bất cứ ai cũng có thể ấn lún xuống đất! Nhưng đôn bằng chân, chân lại lớn, thế mà chỉ ngồi lên một lúc, đôn lún sâu như vậy! Cái môn công này quả là hy hữu!

Bạch Xà Lang Quân cười khan :

- Hay quá! Hay quá! Không ngờ cách mặt mấy tháng, đại ca tiến bộ phi thường!

Hắc Báo Tần Bưu nhón cao đầu lên cười lớn :

- Nếu ta chẳng có vũ công tuyệt diệu thì bọn người đã đè đầu cười cổ ta từ lâu!

Bỗng y biến sắc.

Chẳng rõ từ lúc nào, Khôi Lang đã đến sau lưng hắn, một thanh chủy thủ từ tay Khôi Lang cắm phập vào lưng hắn ngay tiếng cười câu nói vừa dứt.

Hắc Báo Tần Bưu toát mồ hôi đầu, rung rung giọng :

- Lão tam! Trời! Người tàn độc...

Khôi Lang lạnh lùng thốt :

- Cho người biết! Võ công của lão nhị chỉ để chẻ củi đốn cây thì võ công của người cũng chẳng hữu dụng chút nào. Để cho người sống, dễ thường người dùng môn công đó ngồi lên đầu lên cổ thiên hạ à?

Nhìn sang Ngân Hoa Nương, y tiếp :

- Trên thế gian này, không có môn công nào hữu dụng bằng môn công giết người, cô nương có đồng ý như vậy chăng?

Hắc Báo Tần Bưu hét lên một tiếng, toan chồm lên bóp cổ Khôi Lang, song Khôi Lang đã lùi lại xa hơn năm thước, trong lúc lùi lại, y đã nhanh nhẹn hoành tay nắm chuôi chủy thủ rút khỏi lưng Hắc Báo Tần Bưu.

Máu theo thanh chủy thủ vọt ra liên.

Hắc Báo Tần Bưu ngã xuống nền phòng, vĩnh viễn bất động.

Hồng Hồ Triệu Cương sôi giận, hét to :

- Dù Hắc Báo Tần Bưu có xấu xa gì, cũng là huynh đệ của ta, sao người lỡ hạ thủ?

Khôi Lang lạnh lùng :

- Giết hẳn để cho người lên chức đại ca, người còn nói gì ta nữa chứ?

Hồng Hồ Triệu Cương sững sờ, nín lặng luôn.

Bạch Xà Lang Quân bật cười khanh khách :

- Lão tam nói đúng đấy! Không có công phu nào hữu dụng bằng công phu sát nhân, phàm người học võ phải luyện công phu đó cho tinh! Bất quá, cái công phu của tiểu đệ chẳng kém lão tam phần nào...

Y vừa nói vừa vọt mình, thanh chủy thủ trong tay y ngời lên ánh thép lạnh lùng, thanh chủy thủ đó nhắm hậu bối của Hồng Hồ Triệu Cương lao tới.

Thủ pháp, thân pháp y rất nhanh, suýt xoát với Khôi Lang, Hồng Hồ Triệu Cương xem thì ngu xuẩn nhưng y chẳng ngu xuẩn tý nào, thấy Bạch Xà Lang Quân đảo bộ hành ra sau lưng y, y hụp mình xuống ngay.

Nhưng vẫn chậm một chút, bất quá, y kịp thời tránh chủy thủ trúng chỗ nhược, chứ không tránh khỏi trọn vẹn được.

Mũi chủy thủ lệch lên vai y, Bạch Xà Lang Quân ấn mạnh tay, chủy thủ lút sâu vào da thịt y, mất luôn chuôi. Bởi cố đâm chủy thủ lút chuôi, Bạch Xà Lang Quân không kịp rút ta về, Hồng Hồ Triệu Cương hét lên một tiếng vung tay đánh ra, chụp trúng Bạch Xà Lang Quân, kéo tới một chút, kẹp đầu y dưới nách, đoạn cười quái dị :

- Định chạy mà thoát khỏi tay ta chăng?

Bạch Xà Lang Quân kêu lên :

- Nhị ca! Buông tiểu đệ ra đi! Tha cho tiểu đệ, nhị ca!

Hồng Hồ Triệu Cương bật cười khanh khách :

- Lòng ta thì muốn lắm, song tay ta không chịu tha, biết làm thế nào?

Y ép mạnh cánh tay vào hông, có tiếng rắc rắc vang lên, đầu Bạch Xà Lang Quân vỡ ra, tóc nhuộm máu hồng phọt ra tung tóe.

Bạch Xà Lang Quân không kịp rú lên một tiếng.

Hồng Hổ Triệu Cương mở rộng cánh tay, buông y rơi xuống thêm, y dây đành đập như cá bị đập đầu rồi bất động.

Khôi Lang thở ra mấy hơi lạnh, bật cười ròn :

- Thần lực! Nhị ca quả có thần lực!

Hồng Hổ Triệu Cương hoành tay rút mũi chủy thủ, màu phun ra có vòi, máu chảy ròng xuống thân thể, nhuộm đỏ cả y phục lẫn người. Vậy mà y vẫn chẳng hề nhăn mặt, y vẫn đứng vững như thường. Y nhìn Khôi Lang, bật cười ha hả :

- Bây giờ chỉ còn có ngươi và ta, ngươi muốn gì?

Ngân Hoa Nương đã lui về một góc phòng, đứng lặng nhìn bọn Tứ Ác Thú thanh toán lẫn nhau, nàng hiểu rõ ngọn lửa bốc cháy mạnh rồi, chẳng vãn phải đổ thêm dầu.

Hồng Hổ Triệu Cương và Khôi Lang trừng mắt nhìn nhau một lúc, sau cùng, Khôi Lang bước đến một chiếc ghế cạnh bàn, ngồi xuống, rồi điểm một nụ cười :

- Ngồi đi nhị ca! Chúng ta thông thả đàm luận với nhau!

Hồng Hổ Triệu Cương cười một tiếng :

- Ngồi thì ngồi! Song ta cảnh cáo cho ngươi biết, dù ngươi giở trò quỷ gì, ta cũng chẳng sợ! Tốt hơn, ngươi nên biết thân là có lợi cho ngươi!

Y cũng kéo một chiếc ghế xa xa, đoạn ngồi xuống.

Khôi Lang cười bí hiểm :

- Một chiếc bàn có hai chiếc ghế! Ít nhất cũng phải có hai chiếc ghế mới đúng với luật đối chiếu, phải không nhị ca?

Hồng Hổ Triệu Cương chẳng hiểu y ám chỉ điều gì, song tìm hiểu để làm gì? Y mơ hồ gật đầu :

- Phải!

Khôi Lang với bình trà, rót ra hai chén, vừa rót vừa cười :

- Một bình trà rót hai chén chứ? Nhị ca thấy có đúng luật đối chiếu chẳng?

Hồng Hổ Triệu Cương bực, y hét lên :

- Nếu cứ nói nhảm mãi thì câm đi cho ta nhờ!

Khôi Lang cầm một chén, đứng lên, mang đến cho Hồng Hổ Triệu Cương, thốt :

- Nhị ca cũng như tiểu đệ, chúng ta khát! Khát thì uống! Đã có trà ngon, đang lúc khát, sao chẳng uống? Tội gì mà lại liều sống chết với nhau?

Chừng như Ngân Hoa Nương hiểu dụng ý của Khôi Lang, nàng cau mày chăm chú nhìn y.

Hồng Hổ Triệu Cương cau mày lắc đầu :

- Ta chẳng hiểu người nói gì, cứ nói thẳng ra có phải đơn giản hơn không, làm gì mà cứ úp úp mở mở, quanh quẩn mãi?

Khôi Lang mỉm cười :

- Ngày xưa, Nga Hoàng và Nữ Anh là đôi chị em, cùng lấy một chồng, ngày nay chúng ta là đôi anh em, tại sao chúng ta không thể lấy chung một vợ?

Hồng Hồ Triệu Cương sôi giận :

- Cái gì thì chung chạ được chứ vợ thì nhất định không!

Khôi Lang lạnh lùng :

- Anh em chúng ta từ lúc dẫn thân trên giang hồ đến nay đã gây thù kết oán với hàng ngàn hàng vạn, kẻ thù của chúng ta rải rác khắp bốn phương trời, nếu nhị ca giết tiểu đệ thì nhị ca trở thành cô độc, liệu nhị ca có thể đối đầu với tất cả cừu nhân khi thân cô thế cô chẳng? Hà huống nếu chúng ta quyết đấu với nhau thì chưa chắc gì tiểu đệ phải chết? Bởi hai lẽ đó, tiểu đệ thiết tưởng nhị ca nên ước lượng lại tình hình, đừng để điều tiếc hận xảy ra!

Hồng Hồ Triệu Cương trừng mắt nhìn Khôi Lang một lúc rồi bật cười ha hả :

- Phải đó! Hai chồng một vợ, mỗi chồng chỉ có nửa vợ, có nửa vợ còn khổ hơn chẳng có vậy chẳng? Huống chi cái nàng kia chẳng phải tay vừa, một mình ta chắc gì tri tri năng nổi?

Y đưa tay tiếp lấy chén trà, nâng lên, tiếp nối :

- Nào! Người anh em tốt bụng kia! Người nói được một câu rất hay! Ta kính mừng người một chén trà đầy! Mừng người có chủ ý tuyệt diệu!

Ngân Hoa Nương bước ra bật cười khanh khách :

- Chủ ý đó thật là tuyệt diệu, nhưng nếu Triệu công tử uống xong chum trà đó thì thật là tuyệt diệu hơn!

Hồng Hồ Triệu Cương chớp mắt, giữ nguyên chén trà lơ lửng, một lúc lâu lại đặt xuống bàn.

Y không quá ngu đến nỗi chẳng hiểu cái ý của Ngân Hoa Nương, mấy mươi năm qua trên giang hồ, việc tốt thì y chậm hiểu chứ việc xấu thì y thừa thông minh, cho nên, kẻ nào dùng ý xấu với y, y thức ngộ nhanh chóng.

Y trầm giọng lầm nhảm :

- Chén trà có gì bí ẩn?

Khôi Lang kêu lên :

- Nhị ca đừng tin lời nàng ấy mà nghi oan cho tiểu đệ! Chúng ta là anh em trong nhiều năm qua, chúng ta mãi là anh em, tuyệt đối không nên làm kế ly gián của ngoại nhân, nhị ca!

Ngân Hoa Nương cười nhẹ :

- Nếu quả quyết như vậy, người có dám uống chén trà này chẳng?

Mãi đến bây giờ, nàng mới xứng hô trắng trợn như vậy, một phần do nàng hiểu sự tình sắp kết thúc, phần khác do nàng cố ý tỏ ra nàng đứng chung với Hồng Hồ Triệu Cương một vị trí.

Nàng với tay cầm chén trà, ngón tay út lên trên mặt nước, nàng đưa chén trà đó trước mặt Khôi Lang, điểm một nụ cười bảo :

- Ta dám chắc trong trà có độc, bây giờ ta mời người, nhất định là người không uống, mà người không uống cũng phải, bởi có ai tự hạ độc mình đâu? Người không uống, ta cũng chẳng lấy làm lạ!

Hồng Hồ Triệu Cương hét lên :

- Nếu người không uống chén trà đó, ta sẽ đập vỡ sọ người cho mà xem!

Vỡ sọ rồi, còn xem gì được?

Khôi Lang biến sắc :

- Chén trà đó, khi tiểu đệ mời nhị ca thì chưa có độc, bây giờ có độc rồi, làm sao dám uống?

Ngân Hoa Nương trừng mắt :

- Người...người muốn nói là ta hạ độc trong chén trà?

Khôi Lang cao giọng :

- Chứ còn ai nữa?

Y vung tay đánh tới một quyền, Ngân Hoa Nương đảo bộ vòng ra sau ứng Hồng Hồ Triệu Cương.

Hồng Hồ quát to :

- Đúng là người hạ độc! Người còn đổ cho ai?

Y bước tới.

Khôi Lang đánh tiếp hai chưởng, chưởng kinh chạm vào mình Hồng Hồ kêu lên bình bịch như chạm vào bao cát.

Hồng Hồ Triệu Cương mặc cho y đánh, cứ bước tới, tung một quyền vào đầu y. Đánh Hồng Hồ, Hồng Hồ không việc gì, trái lại Khôi Lang lại bị trúng một quyền ngã nhào. Hồng Hồ Triệu Cương bước tới bồi thêm một chưởng nữa, Khôi Lang vỡ sọ, tắt thở.

Hạ xong Khôi Lang, Hồng Hồ Triệu Cương bật cười vang :

- Không giỏi đánh dấm lại thích đánh đấm! Có mất mạng cũng chẳng phải sự lạ!

Ngân Hoa Nương vỗ tay reo lên :

- Triệu công tử đúng là một tay cao cường! Tôi thật khâm phục nhưng hấn đánh trúng công tử hai chưởng, công tử có sao chẳng?

Hồng Hổ Triệu Cương vỗ ngực bình bịch :

- Hấn thì làm gì nổi ta? Hấn chạm vào mình ta, chẳng khác nào hấn gãi ngứa!

Ngân Hoa Nương dịu giọng :

- Còn vết thương ở vai công tử? Máu còn chảy đấy!

Nàng bước tới, đưa tay nắn nắn vết thương, lấy ngón tay khều khều miệng vết thương, đoạn nàng hỏi :

- Có đau không?

Hồng Hổ Triệu Cương mỉm cười :

- Không đau đớn chi cả! Bất quá, ngón tay người chạm nơi đó, ta thấy nhột nhột mà thôi!

Y quay người lại, hoành tay ngang qua dịch chân quanh mình Ngân Hoa Nương.

Nhưng Ngân Hoa Nương nhanh chân lách mình ra ngoài, bật cười khanh khách :

- Công tử bắt được tôi, tôi mới phục là giỏi! Bắt đi!

Nàng chạy quanh phòng, Hồng Hổ Triệu Cương vừa cười sằng sặc vừa đuổi theo. Đuổi quanh phóng mấy vòng, hấn vẫn không vớ trúng chiếc áo nàng.

Đuổi theo một lúc, Hồng Hổ Triệu Cương thấm mệt, đứng lại bên cạnh bàn, thở dốc. Y vừa thở dốc vừa cười gọi :

- Lại đây! Lại đây cho ta ôm một tý nào!

Ngân Hoa Nương cười hì hì một lúc, đoạn thở dài thốt :

- Người...ngu như con heo! Tại sao người chẳng nhận ra điều đó?

Hồng Hổ Triệu Cương trở mặt :

- Người...người nói gì?

Ngân Hoa Nương điềm nhiên :

- Ta nói người ngu như heo! Người là một con heo không hơn không kém! Vừa rồi, ta rắc thuốc độc trong vết thương của người, loại đó gặp máu là thấm nhanh làm chết người liền, không thuốc nào giải trừ được. Giả như người bất động thì còn duy trì được vài khắc thời gian, còn nếu người vọng động thì thuốc ngấm mau, người phải chết gấp. Cố ý khêu gợi cho người đuổi theo ta, người đã vận động quá nhiều rồi, bây giờ thuốc đã tán khắp cơ thể người, người sẽ chết trong phút giây này!

Nàng dừng lại rồi tiếp :

- Người không tin? Cử động thì biết!

Hồng Hồ Triệu Cường hét lên một tiếng, tung quyền đánh bay chiếc bàn, định nhảy vọt tới, nhưng chiếc bàn vừa rớt xuống nền, y cũng rớt theo luôn, bàn và xác của y cùng bật lên một tiếng ầm.

Y dấy đàn đánh một chút rồi tắt thở.

Ngân Hoa Nương thở dài :

- Ta có ý tốt bảo người đừng vọng động, người không nghe ta, bây giờ thì an giấc ngàn thu nhé!

Nàng bước ra ngoài cửa, cao giọng gọi :

- Trong này có bốn người chết, các anh em đâu, hãy vào mà lấy thân!

Bên ngoài có bọn thuộc hạ của Tứ Ác Thú, chúng nấp trong bóng tối, khi nào chủ nhân gọi mới dám vào.

Oai lệnh của Tứ Ác Thú rất nghiêm, dù chúng nghe bên trong có tiếng động ầm ầm, biết là có sự quan trọng xảy ra, chúng nóng nảy vô cùng, muốn vào xem ngay cho biết việc gì, song chưa có lệnh gọi, chẳng một tên nào dám vào.

Bây giờ người gọi chẳng phải chủ nhân, chúng sợ hãi, chúng bất chấp nghiêm lệnh chạy tới. Từ bên ngoài cửa nhìn vào, mười tên thuộc hạ của Tứ Ác Thú trông thấy bốn xác chết, tất cả đều sững sờ, trong giây phút kinh hoàng, chưa một tên nào có phản ứng kịp thời.

Biết chúng thế nào cũng xuất thủ trả thù cho chủ nhân, Ngân Hoa Nương dịu giọng thốt :

- Tôi biết thế nào các vị cũng hạ sát tôi để phục cừu cho chủ. Các vị trông thấy chủ chết như thế kia, tự nhiên phải tức uất, phải nóng nảy. Vậy thì tùy ý các vị vậy, dù các vị có xuất thủ, tôi cũng chẳng làm sao trách phiền được!

Tứ Ác Thú nào phải tay vừa? Một người có thể chống cự ngàn người, huống hồ cả bốn người cùng chung một chỗ? Mà cả bốn đều chết! Trong khi đó, gian phòng chỉ có một thiếu nữ, mà thiếu nữ lại chẳng hề rối một lọn tóc, nhăn một nếp áo, như vậy là nàng phải có bản lĩnh phi phàm mới hạ sát nổi bốn người.

Bọn thuộc hạ đó, dù muốn dù không cũng phải gồm.

Hơn nữa, thân hình nàng gần như lửa lò đó, hấp dẫn chúng tột điểm, làm tan tác mất cái đầu trí của chúng.

Chúng nhìn nhau rồi cùng quay mình chạy đi.

Ngân Hoa Nương nhìn theo chúng thở dài, lẩm nhẩm :

- Chẳng hiểu tại sao bọn ác nhân, bọn cường đạo càng ngày càng mất can đảm! Chừng như gan của chúng teo lại theo năm tháng trôi qua!

X

Bên trên tiểu lâu, Kim Yến Tử và Mai Tứ Mảng càng giật mình sửng sốt lâu lắm. Mai Tứ Mảng cười khổ :

- Lệnh muội có thủ đoạn như vậy, cô nương còn lo ngại gì nữa? Hải Đường phụ nhân lúc thiếu thời, bất quá cũng chỉ như thế thôi chứ không hơn! Mà thủ đoạn cũng cao cường đến mức độ đó thôi! Tại hạ hiểu, chẳng cần gì chúng ta tiếp trợ, lệnh muội vẫn thừa sức hạ chúng!

Kim Yến Tử muốn nói gì đó song Mai Tứ Mảng tiếp nối liền :

- Bây giờ thì cô nương có thể xuống được rồi, bây giờ thì tại hạ về phục lệnh bang chủ!

Kim Yến Tử kêu lên :

- Cát hạ không xuống đây, ngồi nghỉ một chút?

Mai Tứ Mảng lắc đầu cười khổ :

- Tại hạ dù cao niên kỷ, chung quy cũng là một nam nhân, mà một nam nhân thì tránh được lệnh muội lúc nào hay lúc ấy, mà càng tránh được thì càng hay!

Hắn đứng lên, phi thân xuống nóc nhà bên cạnh, chuyển đi thoáng chốc mất dạng.

Kim Yến Tử thở dài.

Bên dưới, Ngân Hoa Nương bước ra, chỉ lên vọng hoa lâu, gọi :

- Còn vị quý khách nào đó? Xin xuống đây cho tôi tạ tội chậm tiếp nghinh!

Kim Yến Tử đã cử động được như thường giở thuật khinh công buông mình đáp xuống.

Ngân Hoa Nương nhận ra nàng, bất giác cũng sửng sờ.

Nhanh như chớp, nàng lướt tới vung tay tát hai cái vào mặt nàng khá mạnh.

Ngân Hoa Nương ngã nhào xuống cạnh cửa, rú lên thất thanh :

- Thơ thơ!

Kim Yến Tử cho rằng nàng đánh không được mạnh lắm, dậm chân thành thạch rồi cười lạnh :

- Thơ thơ! Đừng gọi ta là thơ thơ nữa! Ta không đủ tư cách làm thơ thơ một người xem đồng loại thấp giá hơn một con chó! Khi cao hứng, người cũng giết ta như thường!

Ngân Hoa Nương đưa tay che mặt khóc ồ lên.

Kim Yến Tử sôi giận :

- Cười mới phải chứ? Sao lại khóc? Giết một lúc bốn mạng người, người có lý do cao hứng đấy, cười lên đi! Khóc làm gì?

Ngân Hoa Nương càng khóc lớn :

- Đại thơ cho rằng tôi giết chúng rồi cao hứng phải không? Nếu tôi không giết chúng, chúng có tha cho tôi không?

Nàng vừa khóc vừa kết tới chân Kim Yến Tử, lại gào lên :

- Thơ thơ cứ đánh tôi đi, cứ mắng tôi đi, nhưng đừng từ bỏ tôi! Nếu thơ thơ quyết liệt thì tôi đập đầu chết trước thơ thơ!

Đánh cũng rồi, mắng cũng rồi, Kim Yến Tử nghe niềm uất hận với đi phần lớn, lại nghe Ngân Hoa Nương nói những lời thiết tha như vậy, bất giác xúc động tâm tình, òa lên khóc, nàng dậm chân, rít lên :

- Dù rằng sự thể chẳng đáng thì đừng, ít nhất người cũng có biện pháp nào kém tàn độc hơn chứ!

Ngân Hoa Nương ôm choàng đôi chân Kim Yến Tử nước nở :

- Trong tình thế đó, tôi còn thì giờ đâu cân nhắc nữa thơ thơ? Bình sanh tôi bị người đời khinh phụ lắm, tôi phải hận! Giả như chúng đừng có thái độ quá sỗ sàng thì tôi chẳng đến nỗi tàn độc! Vả lại, chính chúng tự diệt lấy nhau cơ mà, tôi có hạ thủ đâu?

Kim Yến Tử thở dài :

- Chung quy lỗi tại ta! Nếu ta về sớm một chút..

Nàng tự quy trách nhiệm về nàng, không nỡ thẳng thắn với Ngân Hoa Nương, nàng cúi xuống bế Ngân Hoa Nương lên, mang vào phòng.

Bên ngoài thì Ngân Hoa Nương khóc thảm thiết, bên trong, nàng nghĩ thầm :

- Nếu có thủ đoạn một chút thì đối phó dễ dàng với nam nhân cũng như đối với nữ nhân! Thủ đoạn trước tiên là tìm hiểu được nhược điểm của con người. Nắm được nhược điểm đó, chẳng khác nào nắm sợi dây xỏ mũi thú, muốn dẫn đi đâu lại chẳng được?

X

Giang hồ là nơi hung hiểm song cũng là nơi công bình nhất đối với mọi người.

Nếu là người có tài năng thì đương nhiên là có danh vọng, không áp lực nào đàn áp nổi một tài năng vươn mình. Tài năng lên là vinh diệu theo liền. Có điều, cái sự huy hoàng như ánh lửa đóm lóc lên rồi vụt tắt.

Trong ba trăm năm qua, có biết bao anh hùng hừng khởi lên rồi tàn lụi để trở về với quên lãng của thời gian.

Tuy nhiên, cũng có một số người thân chết nhưng danh còn.

Danh còn là nhờ con nhờ cháu, con cháu duy trì sự nghiệp tinh thần của tổ phụ qua bao thế hệ.

Trong số thân chết danh còn, nếu kể về đẳng phái môn bang, thì trước nhất phải đề cập đến hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang.

Về phương diện cá nhân thì có những thế gia như : Trương Giản Trai ở kinh thành với y thuật kinh kỳ, Phích Lịch Đường tại Giang Nam với Hỏa Khí, họ Nam Cung với chưởng pháp, Thiên Ngư Đường với thủy binh và cuối cùng là họ Bành tại đất Hà Nam với đao pháp Ngũ Hồ Đoạn Môn.

Tuy nhiên, cũng có người thành danh về môn dụng độc như họ Đường tại đất Tứ Xuyên.

Con người, sự vật có thăng có trầm, có thành có bại nhưng họ Đường tại đất Tứ Xuyên hơn ba trăm năm qua có thăng có thành chứ không trầm, chưa hề bại.

Bên ngoài Du thành dựa chân núi, có một gia trang rộng lớn. Đó là Đường gia trang.

Hơn ba trăm năm qua, Đường gia trang từ một vài dãy nhà trệt đơn sơ, đã biến thành một tiểu thị trấn. Có thể bảo, người trong trang có tất cả mọi vật dùng ngay tại trang mà không cần phải mua sắm tại một phố thị nào.

Nơi đó có cả trà phường tửu phố, có hí viện, có công trường, có trường dạy văn, có sân luyện võ.

Người trong trang tự sản xuất các nhu yếu phẩm cung cấp cho người trong trang, ngoài ra còn bán đi nơi khác.

Cảnh sống trong trang rất phong phú.

Nơi đây sản xuất lụa Tứ Xuyên, nơi đây có chế tạo đủ phấn sáp, bán ra cho mỹ nhân khắp nước dùng.

Rượu cất tại đây cũng thuộc loại mỹ tửu.

Nhờ tự lực cánh sinh, Đường gia trang ngày càng thịnh vượng, sống cuộc đời độc lập, không bị chi phối bởi một địa phương nào qua một nhu cầu thông thường.

Chính Ngâm Hoa Nương từng hưởng dụng thừa thãi gần như được ưu đãi trên cõi đời vật chất này, từng đi khắp bốn phương trời, khi bước qua ngưỡng cổng gia trang cũng phải hoa mắt lên vì khung thế giới biệt lập này.

Nàng thực sự hãi hùng trước lối thiết kế tân kỳ của Đường gia trang, nâng mức sống trang nhân lên rất cao. Nàng hãi hùng vì khâm phục chứ chẳng phải vì kinh khiếp gồm tởm hay đổ kỵ...

Nàng cũng có đến địa phương này mấy lần song chỉ ở bên ngoài trang viện, chưa bước qua ngưỡng cửa vào trong.

Bây giờ, vào tận gia trang, nàng mới thấy rõ cuộc sinh hoạt đại quy mô của gia trang, dù nàng có giàu tưởng tượng đến đâu cũng chẳng hề nghĩ nổi.

Đứng bên ngoài nhìn vào, vẫn cột cờ bên trên phát phối là cờ hiệu của gia trang, đại khái chẳng có vẻ vờ vờ gì khác lạ hơn tại tượng các trang viện của khách giang hồ có một cơ sở đồ sộ.

Bất quá, cột cổng to hơn, cột cờ sao hơn thôi.

Nhưng, vào trong rồi mới thấy cái vẻ khác biệt. Từ hệ thống đường xá, từ lối kiến trúc nhà cửa, từ cách trồng cây trồng hoa, tất cả đều khác biệt, tất cả đều gợi lên một niềm hứng thú vô biên cho tân khách viếng thăm.

Đặc biệt nhất là trong gia trang lại có một thị trấn, sinh ý phần thịnh phi thường.

Thử hỏi, trên khắp sông hồ, có trang viện nào sánh bằng Đường gia trang?

Còn điều này khác biệt mà không nơi nào có, là ở đây, chẳng thiết lập một hệ thống canh phòng. Chừng như người trong trang cho là địa phương của họ bất khả xâm phạm, nên chẳng hề tưởng có một phút giây nào đó, có kẻ bại hoại xâm nhập, phá quấy.

Ngân Hoa Nương thở dài hỏi :

- Tất cả đều thuộc về Đường gia trang?

Kim Yến Tử cau mày :

- Người không tin?

Ngân Hoa Nương lắc đầu :

- Tin thì có tin, nhưng dù sao, tiểu muội cũng khó tránh hồ đồ!

Trên đường, có nhiều người qua lại, họ cũng có nhìn hai nàng, hoặc lâu, hoặc thoáng qua song chẳng ai hỏi một tiếng nào.

Ngân Hoa Nương càng lấy làm lạ thốt :

- Trên giang hồ, lời truyền thuyết cho rằng Thiếu Lâm Tự, Vũ Đang Sơn và Đường gia trang là cấm địa trong vũ lâm. Song chẳng biết tại hai nơi kia công cuộc bố phòng như thế nào chứ chừng như ở đây thì ai muốn vào ra cũng được như thường! Thế thì cái lời truyền thuyết đó không đúng sự thật lắm!

Kim Yến Tử cười nhạt :

- Biết đâu sự thể đó là do chúng ta cùng đi chung?

Ngân Hoa Nương trố mắt :

- Nếu vậy, một mình tiểu muội chắc không vào lọt?

Kim Yến Tử gật đầu :

- Một người vào là có ra gấp! Hơn nữa, lúc trở ra chỉ sợ do người khiêng!

Nàng mỉm cười tiếp :

- Những người đi đường kia xem thì hòa dịu lắm đó, có phải vậy chăng? Nhưng nếu người tỏ lộ một điều gì khác lạ, lập tức, từ nơi tay áo, một vật bay ra giết chết người liền!

Ngân Hoa Nương nghe điện lạnh truyền khắp người.

Nàng gượng cười, hỏi :

- Sao chẳng có ai ra đón chúng ta để dẫn đường? Chẳng như không có người thông báo với họ Đường?

Kim Yến Tử trầm giọng :

- Người cho rằng chẳng có ai thông báo? Tại người không hiểu phương pháp báo tin của họ đấy thôi! Nếu người không tin, cứ chờ xem, sẽ có người ra đón chúng ta bây giờ đây!

Ngân Hoa Nương thốt :

- Chủ nhân trang viện này...

Kim Yến Tử tiếp :

- Đường Vô Song cùng các con ở trong một tòa lầu phía sau. Từ nơi lầu đó, một người có thể nhìn thấy mọi sự việc xảy ra, bất cứ ở phương hướng nào. Cho nên, mình vừa qua khỏi cửa là có người thấy rồi!

Ngân Hoa Nương thở dài :

- Bồi lão ấy ở nơi an toàn nên cái gan của lão ấy càng ngày càng khô mật!

Kim Yến Tử cau mày :

- Sao người biết được lão ấy càng ngày càng sợ?

Ngân Hoa Nương thấy mình lỡ lời, vội chữa :

- Tiểu muội nghe thiên hạ nói thế!

Kim Yến Tử không hỏi nữa.

Vừa lúc đó, có mấy thiếu nữ đi ngược chiều, từ xa tiến đến. Họ vận áo quá dài, hầu như quét đất.

Cùng đi trong số thiếu nữ đó, có một thiếu phụ, người không đẹp lắm, vừa nhìn thấy Kim Yến Tử, reo to lên :

- Tam tiểu đầu! Mãi đến hôm nay mới chường mặt nơi này à? Thờ thờ tưởng nhớ suýt chết được đấy!

Sau đó Ngân Hoa Nương mới biết nàng là Đường Kỳ, con gái thứ hai của Đường Vô Song.

Kim Yến Tử giải thích với nàng :

- Người có thấy làm lạ là vị thơ thơ đó luống tuổi mà chưa chồng chẳng? Thực ra, đã hứa gả hai lần rồi đấy, song gần đến ngày cưới thì vị hôn phu lại chết. Người trong trang cho rằng vì thơ thơ đó có số sát phu, từ đó nhị thơ phát thệ không bao giờ lấy chồng nữa, cam sống cái kiếp gái già!

Song phương gặp nhau, hàn huyên một lúc, Đường Kỳ hết sức tán dương nhan sắc kiều diễm của Ngân Hoa Nương.

Ngân Hoa Nương đã hiểu tại sao trong Đường gia trang lại bình lặng như vậy. Nàng cười thầm, Đường Kỳ không có chồng cũng phải, nếu có chồng thì người chồng khổ thân với vợ là cái chắc.

Bên cạnh Đường Kỳ là người dâu lớn của Đường Vô Song, vợ của Đường Võ, họ Lý, tên Bội Linh, mặt tròn, mắt to, tay đẹp, vẻ người rất hiền, rất thông minh. Nàng này là mẫu người dâu của những đại gia đình đại thế tộc.

Em gái của Đường Kỳ là Đường Lâm, dáng người ẻo lả, có đôi mắt đen, ánh mắt trầm trầm như chứa đựng một niềm sầu uất nặng nề.

Ngân Hoa Nương biết rõ, ba nàng này là những nhân vật trọng yếu trong gia đình họ Đường.

Còn những người kia như biểu thơ, biểu muội, tam cô, tam tẩu và một số người thân thích xa gần, không đáng cho nàng lưu ý đến.

Họ đi hết con đường lớn, đến con đường nhỏ và một khu rừng, rừng không lớn lắm, cây không dày, sau mấy hàng cây, ẩn ước thấy mái nhà, tường sơn đỏ, phản chiếu lá cây xanh, lợp ngói xám.

Nơi đó là gia cư họ Đường.

Đường Kỳ đã nhặt đây một bao khăn những mảnh giấy có chữ, những vỏ trái cây.

Về đến khu rừng, nàng bước đến bờ suối, rửa tay rồi cười thốt :

- Ông già có lẽ đang nghỉ trưa, chúng ta không vội ra mắt sớm. Bây giờ chúng ta đi thẳng đến phòng của đại tẩu đi, tôi biết nơi đó còn mấy hũ Mai Quế Lộ, có thể dùng tạm giải khát được.

Lý Bội Linh mỉm cười :

- Đường nhị, cô đúng là một nữ ma vương! Nhà người có chi, nhị cô đều biết rõ! Lợi hại thật!

Đường Kỳ bật cười khanh khách :

- Tôi chẳng có tài gì, bất quá, tôi vô tình trong thấy vậy thôi! Nếu không thừa dịp có khách phương xa đến đây mà nốc hết cho rồi, đại ca trở về, người cũng nốc hết! Chúng ta lại phải nhịn thêm!

Cả bọn cười vang.

Thành thực mà nói, ở đây, ai cũng đón Kim Yến Tử hết sức nồng hậu. Nàng rất được lòng cả nhà!

X

Mới lạ sau quen, Ngân Hoa Nương và người nhà họ Đường thân nhau gấp.

Ngân Hoa Nương chọn mấy món châu ngọc biếu mỗi người một vài món. Của mọn cũng có thể gây cảm tình, huống chi của quý?

Ngân Hoa Nương rồi cũng được xem trọng như Kim Yến Tử như người quen biết từ lâu.

Có một điều Ngân Hoa Nương biết chắc là Đường Vô Song không nhận nàng là một trong bọn Quỳnh Hoa tam nương tử, nàng tin tưởng với lối phục sức của ba chị em nàng, dù cho ai có gặp qua họ một vài lần cũng không thể nào nhớ được.

Nàng gặp hầu hết những người trong họ Đường, trừ một người, người đó là nhị công tử Đường Ngọc.

Nàng cũng chẳng nghe ai đề cập đến vị công tử đó.

Thế Đường Ngọc đâu?

Ngân Hoa Nương cũng có đi khắp nơi trong trang, trừ một nơi, mỗi lần nàng đến gần là có người ngăn trở khuyên ngăn nàng trở lại.

Nơi đó là một cái động nhỏ phía sau núi.

Sau này nàng mới biết được, nơi đó dành cho họ Đường luyện độc, một nơi nguy hiểm, bất cứ ai nếu không có lệnh cũng chẳng được vào.

Chiều lại, dĩ nhiên có tiệc tiếp tân.

Tất cả đều uống rượu, riêng Ngân Hoa Nương, bất quá nàng chỉ nhấp nháp cửa đủ ướt môi cho lấy lệ mà thôi.

Nàng không uống vì nào phải nàng đến Đường gia trang vì tìm rượu mà uống?

Đường Lâm cũng uống rất ít, cũng như Ngân Hoa Nương.

Đường Kỳ vụt hỏi Kim Yến Tử :

- Tam liễu đầu năm nay được bao nhiêu tuổi rồi?

Kim Yến Tử bật cười khanh khách :

- Nhị thơ hỏi để làm gì? Định giành chén rượu mai dong đấy phải không? Hay lại yêu tôi mất rồi? Rất tiếc, nhị thơ là nữ nhân, nếu không thì tôi ưng ngay!

Đường Kỳ nốc cạn chén rượu hỏi :

- Ta biết, Tam liễu đầu sanh vào tháng ba và chừng như đã được hai mươi tuổi rồi, có đúng vậy chăng?